

„מימשל קארטר לא רוגז“

הוא סתם מצוברח.

„מעריב“, יום א', 18.6

סנטור ג'ורדש „עבר את המבחן“ אצל בגין

ראש הממשלה קיבל אמש בביתו את השחקן פיטר שטראוס

אחריו שווייצמן נכשה.

„הארץ“, יום ב', 19.6

יקוצצו 4 מליארד מהתקציב אך הוא יגדל ב-10 מליארד

„הארץ“, יום ג', 20.6

„עליית מחירי הדירות רק מרוששת אותנו“ קובלים נציגי הקבלנים

ארץ האפשרויות הכלת-מוגבלות.

„ידיעות אחרונות“, יום א', 18.6

ארליך: האינפלציה לא משתוללת

היא משתוללת? אנחנו משתוללים!

„הארץ“, יום ב', 19.6

ירידה בנחושת קפה וסוכר

נפורת נמושות!

„הארץ“, יום א', 18.6

הדגלים היו שחורים אך הים היה שחור ממתרחצים

מאת אילן שחורי

שהוא רואה שחורות.

„מעריב“, יום ד', 14.6

הטלפון המיליון יותקן השנה

המיליון ואחד — בשנה הבאה.

במדינה

(המשך מעמוד 42)

של שלוש אינה מהותית. אם יגיד אדם במישפט-יוזף, שירד גשם, ואחר כך ישנה את דעתו על מזג-האוויר — אין זו סתירה מהותית. אך במיקרהו של שלוש, ששכח תאריכים שעליהם מסר בפירוט בעדוהו במישטרה קודם המישפט, וכן עובדות מפתח נוספות — אין מחלוקת שקיימות סתירות מהותיות.

לגבי השאלה השניה, שאלת הכוונה, היא מוכחת על-פי הנסיבות — ולא כפי שנדמה להדיוטות, על פי כוונתו הפנימית של העד. כל עוד אין אפשרות להביא לבית-המישפט את מהוהו של אדם כראיה מישפטית, הרי שנותרה רק האפשרות לבחון את נסיבות מסירת עדותו הסותרת. כאן קיימות שתי אפשרויות: האחת — האיש טעה, התבלבל, או לא הבין את חשיבות העובדה, והשניה — שעשה זאת ביוזעין.

במיקרהו של שלוש, הנסיבות ברורות ומרשיעות: שלוש הינו קצין מישטרה ותיק, וידע שיש באפשרותו לעיין לפני המישפט בעדות שמסר במישטרה, ולרשום לעצמו ראשי פרקים של העובדות לצורך דיוק על דוכן העדים.

הוא העדיף לא לעשות כן ולא לזכור את אותם פרטים. מכאן מתבקשת המסקנה המישפטית שמעשהו של שלוש נעשה ב- יודעין, כשכאחת משתי העדויות, זו בי מישטרה או זו שניתנה בבית-המישפט, הוא התכוון להטעות.

מוצא מהסכך. לחילופין יכול היה היועץ להשתמש בסעיף אחר להוק העוני שין, סעיף 244, הקובע: „העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות-דין, בין בסיכול הור מנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין שבדרך אחרת — דינו מאסר שלוש שנים.“ סעיף כללי זה אינו משאיר פתח להתחמקות מהעמדתו של שלוש לדין. לטענת היועץ המישפטי, הוא לא הת- רשם מחומר הראיות, אלא שכאן לא נער- כה כל חקירה, לא נגבתה הודעה בכתב משלוש על סיבת הסתירה בעדותו, ומאידך גם אין כל „חומר ראיות“. כל אלה הופי- כים את החלטתו המישפטית של פינפוסר ברק למעוררת תמיהות רבות.

ישראלים בחו"ל

הצד השני של הכד

הטלוויזיה בישראל פורחה

הציגו מפני שהוא

„פרופלסטיני“, והערבים

טוענים שהוא ציוני

שלוש שנים צעירות, מישראל, מצריים ומאיראן, ושלושה גברים, מישראל ומ- כוויית, השתתפו בשבוע שעבר בהפקתו של תסריט, שרק לפני זמן קצר אפשר היה לתארו כהפקה של סיפור אחרית- הימים.

המקום: מועדון ווילג' גייט בניו-יורק התחתית. המשתתפים: מאה וחמישים אר- רחים אמריקאיים, ישראלים, מצריים, פלסטיניים, סעודיים, סודאניים, אלג'יריים, כווייתיים ולבנונים. סיפור המעשה: פסטיבאל הסרטים היס-תיכוני (העולם הזה 2129), שהסתיים בסמפוזיון ממושך על מצבו של הקולנוע באזור הים-התיכון. לילה אבו-סייף ממצריים, מכווה נבילי מאיראן, חליד שידיק מכוויית, יחד עם יג' אל נידם, עדנה פוליטי ואלכס מסיס מי- ישראל — הוזמנו על-ידי מרגן הפסטי- באל, במאי הסרטים הישראלי אילן יוי, להשתתף בדיון.

תרבות ריבור. מתחילת הדיון ועד סופו אי אפשר היה להבחין בצל של חי- לוקידעות בין המשתתפים. אחרי שחזו במשך שבוע שלם, בהצגות ערב ולילה של ארבעה סרטים ישראלים (מצור, מסע אלונקות, אנחנו ערבים יהודים, ה- פלסטינים) וארבעים סרטים אמריקאיים, מצריים, סוריים, לבנוניים, מרוקאיים, כווייתיים, סודאניים, אלג'יריים ועירא- קיים — דיברו המשתתפים בדיון על שא- לות המשותפות לכולם: מימון הפקת סר- טים, הפצת הסרטים המופקים, עורה והתי- ערות הממשלות, השפעת הסרטים האמ- ריקאיים (וההודיים, במדינות ערב) על הקהל המקומי, שיווק הסרטים לארצות- חוץ ושיתוף-פעולה יס-תיכוני בין עושי הסרטים במרחב כולו.

אמר צייר פלסטיני, יליד ירושלים, כמל בולדה, הכותב עתה ספר על חייו ומותו של המשורר הערבי-ישראלי ראשד חוסיין: „תרבות אחת לערבים וליהודים. והיא תרבות-הריבור. ארצות המיזרח התיכון הן הארצות היחידות בעולם שבהן אפשר לשדר סרט בראדיו... כי כולו בנוי על הדיאלוג.“ חלק מהמשתתפים, ישראלים כערבים, לא הסכימו, והתפתח ויכוח ממושך.

לא כל הסרטים זכו להערכה משותפת. סרטה של סוזאן זונטאג, שהופק על-ידי אלכס מסיס, ושהסופר יורם קניוק היה הר- משתתף העיקרי בו (האדמות המושבחות) זכה בקיתון צוננים והוכתר כ„סרט ציוני“ על-ידי הצופים הערבים (בישראל סירבה הטלוויזיה להקרין את הסרט, אחרי שיו- רשות-השידור ומנהלי הטלוויזיה טענו, כי זהו „סרט פרופלסטיני...“) ואילו סרטו

אדיהו אישיך

„ישנם ערבים יהודיים“

של ג'אד נאמן, מסע אלונקות, זכה בהער- כה יהודית-ערבית כללית. נציג הוועד ה- יהודי האמריקאי רכש להפצה בארצות- הברית את סרטו של יגאל נידם (כולו ערבים יהודים), שבו משתתף נשיא המור- עצה הישראלית לחטן שלום ישראלי- פלסטיני, אליהו אישיך, האומר: „ישנם ערבים נוצריים, ערבים מוסלמיים וערבים יהודיים“.

ואילו נציג הקונסוליה הישראלית, ש- השקיף במשך שבוע שלם על האירועים, שהקונסוליה עשתה כל מה שיכלה כדי לסכלם, נאלץ למסור דו"ח חיובי לשולחי ולמצטר, יחד איתם, על שלא נטלו חלק פעיל יותר באירגון הפסטיבאל.

אילן יוי, שמימן את הפסטיבאל מהס- כונותיו (והצליח להחזיר לעצמו את הש- קתה, ללא כל תמורה עבור שישה חוד- שי עבודה מאומצים שלו ושל חברתו) יוצא עתה לסיבוב מחוץ אל חוץ עם הפסטיבאל וסרטיו. תהיה זו בשורת שלום ואחות מורת תיכונית, שהביאה זיד-פקט, כבר עתה, לשלום-עכשווי, בין יוצרי ה- סרטים בארצות-ערב ובמדינת-ישראל.

מסך החור. סרטה של גילה אלמגור, מצור, היה אחד הסרטים שזכו בהערכה רבה בין כל משתתפי הפסטיבאל. סרטים כמו מצור ומסע אלונקות הסבירו לצופים הערביים (האמריקאיים) כמה חתכים שר- גים של המציאות הישראלית, שלא הצליחי לעמוד על טיבה קודם לכן, כשם שהצו- פים הישראליים למדו לראשונה על מצבה של האשה במדינות-ערב מתוך סרטה (איפה הוא החופש שלי) של הבמאית ה- מצרייה לילה אבו-סייף, ועל מצבו של הפועל הכווייתי מתוך סרטו של חליד שידיק הים האכזר.

מסך-החול החוצץ בין ישראל לשנאי- תיה הערביות, התחלף בפסטיבאל הים- התיכוני במסך בד, שיריעותיו הורמו קמי- נה, כדי לאפשר לצופים הישראליים וה- ערביים להציץ זה אל תוך דירתו של שכנו. המסך הורם ומשתתפי הפסטיבאל, שהי- ליטו להתאגד באגודה יס-תיכונית של יוצ- ריי-סרטים, מקווים שלא יורד שנית.